

i ond Tro. Modtageren vil jo for saa vidt ogsaa være i det, der hedder „ond Tro“, her, idet vedkommende har burdet kunne indse, hvad Formaålet var med denne Gave. Men det vilde føre ganske overordentlig vidt at gaa videre end til Tilfælde af denne Art. At gaa saa vidt som at udstrække Regelen til den tilfældige Gavemodtager, der ikke har den fjerneste Forstaaelse af, at den paagældende har haft til Hensigt at omgaa Lovens Formaål ved Bortgivelsen af Gaven, vilde være i Strid med det praktiske Livs Retskrav, og at omstøde en Gaveretshandel, hvor Gavens Modtagelse er fuldt begrundet og Gavemodtageren i god Tro, vilde være at indføre Regler, som var i Strid med de i øvrigt gældende Regler for godtroende Erhververses Stilling i dansk Ret. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem paa dette Punkt maa slaa sig til Taals med Lovforslaget; det er sikkert lykkedes Kommissionen at finde den fornuftigste Ordning.

Det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Ellinger) gjorde med Hensyn til denne Bestemmelse i § 6, 2det Stykke, den Bemærkning, at der manglede en Motivering af, at Arvingen skal kræve Gaven omstødt indenfor en kortere Frist; det ærede Medlem kunde ikke se, hvorfor denne Bestemmelse var sat ind, og ønskede i alt Fald en saadan Motivering. Nu hørte jeg nok, at det ærede Medlem gentagne Gange under sin Tale gjorde gældende, at det kun var Lægmandsbetragtninger, som dette ærede Medlem, hvis Tale fra først til sidst var Jura, gav Udtryk; men jeg tror, det var et Tegn paa det ærede Medlems store Beskedenhed; i Virkeligheden har det ærede Medlem jo ikke selv den Opfattelse, at de Betragtninger, der blev gjort gældende her, ikke skulde have juridisk Værdi. Des mere undrer det mig, at det ærede Medlem ikke straks selv har kunnet se, hvad Motiveringen er for, at Arvingerne skal kræve Gaven omstødt indenfor en kortere Frist. Det er selvfølgelig den, som bunder i Lovens hele Formaål, at der skal være saa megen Ro som muligt om Forholdet, at den efterlevende Ægtefælle kun skal generes i sin Raaden over Boet, naar der er sket en virkelig Ulykke, eller Raadigheden er misbrugt paa en ganske urimelig Maade. Ud fra denne Forudsætning er det givet, synes jeg, at Ægtefællen maa være sikret imod, at der, Aar og Dag efter at en Gave er bortgivet, pludselig rejses Sag af en Arving, maaske af ganske uvedkommende Grunde; maaske har vedkommende Arving for længst slaaet sig til Ro, men benytter en eller anden Lejlighed, Uvenskab eller lignende, til at falde over den længst le-

vende Ægtefælle. Derfor har jeg fundet det rimeligt, at naar man vilde anfægte den længstlevende Ægtefælles Dispositioner efter § 6, 2det Stykke, skulde det ske senest et Aar efter Gavens Fuldbgyrdelse og, hvis man har vidst det forinden, da saa hurtigt som muligt, i alt Fald senest 3 Maaneder efter, at Arvingen er blevet vidende om Gaven. Det forekommer mig, at Motiveringen egentlig er ret selvfølgelig, og at det ærede Medlem ikke behøvede at kræve en ligefrem Motivering. Jeg har ikke fundet det nødvendigt at sætte Motiveringen ind i Bemærkningerne, og jeg haaber, at det ærede Medlem, jeg vil ikke sige, er tilfreds med Motiveringen — for det er man jo aldrig med nogen anden end sin egen Motivering —, men forstaar den.

Det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Henriette Crone) gjorde endelig en Bemærkning vedrørende § 24, der ophæver enkelte tidligere Bestemmelser og navnlig ophæver den tidligere gældende Regel, hvorefter de saakaldte Horebørn er udelukket fra at arve den af Forældrene, som har forset sig. Det ærede Medlem benyttede Lejligheden til, som hun sagde, at udstøde et lille Hjertesuk, der gik ud paa, at hun ønskede at faa at vide, om Tiden ikke snart er moden til at give Børn udenfor Ægteskab Arveret efter Faderen. Jeg er moden til at foreslaa Bestemmelser, der gaar i den Retning, men jeg er bange for, at det høje Landstings Flertal ikke er „modent“ til at vedtage saadanne Bestemmelser; det vil praktisk talt sige, at det vist vil være ganske haabløst at foreslaa en saadan Bestemmelse i Øjeblikket. Imidlertid vil jeg, hvis det kan berolige det ærede Medlem, meddele hende, at jeg netop for Tiden er ved at overveje en Revision af Lovene Nr. 130 og 131 af 27. Maj 1908 om Forældres og Børns Stilling, dels om Børn udenfor Ægteskab og deres Forældre, dels om Ægtebørns Stilling, de saakaldte Bidragslove. Jeg ved endnu ikke, om den vil foregaa alene i Ministeriet eller gennem Udvalg, men herunder vil der ogsaa blive Lejlighed til at tage de Spørgsmaal op, hvis Løsning det ærede Medlem lyste efter.

Det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds, der i Forbindelse med det ærede 17de tingvalgte Medlem (H. Trier) har den Op-gave at være Sprogrenser, gjorde forskellige Bemærkninger om Affattelsen af dette Lovforslag, som det ærede Medlem i øvrigt roste som godt affattet. Den Baggrund, paa hvilken han roste, var imidlertid ikke behagelig for Justitsministeriet; thi Baggrunden var et Citat af det ærede 17de tingvalgte Medlem, der gik ud paa, at de Lov-